

Jedna velmi zvláštní noc

„Gloooooorieeeee, vstávat!“
Mmmmm – copak to tady tak nádherně voní? Z kuchyně se ke mně nese neodolatelná vůně. Vyštrachám se ze své heboučkové přikrývky z lipového lístku a už cítím, jak mě celé tělo lechtá a šimrá.

Je čas na večerní snídani, která je pro nás světlušky prvním jídlem po probuzení. Běžím do kuchyně. Dnes nám maminka k sedmikráskové šťávě připravila sladoučké ostružinové řezy

a čerstvě napečené věnečky z lískových oříšků. Ostružinové řezy mám ráda, ale ještě mnohem raději si pochutnávám na lesních jahodách.

Usadím se k mamince a svému dvojčeti Gustavovi na malou dřevěnou stoličku k prostřenému stolu. Tatínek už je na cestě do školy, protože chce ještě něco nachystat na naše páteční vyučování. My světlušky chodíme do školy naštěstí jen jeden den v týdnu. Mě totiž ne vždycky úplně baví, co tam děláme. Počítání, například. Zato si moc ráda vymýšlím různé příběhy. Pořádně si ukousnu ostružinového řezu a sedmikráskovou šťávu vypiju jedním douškem.

A jsem nasnídaná! Rozsvítím se jasným světlem. Plná energie vyskočím na nožky a začnu poskakovat kolem Gustava: „Gustave, proletíme se dneska v noci spolu?“

Někdy si mě totiž Gustav naloží na záda a pak se společně proháníme Vesmírem. Je to velická legrace, ale Gustava to vždycky rychle unaví, a tak se nemůžeme pouštět nikam daleko.

„Nejde to, dneska mám trénink létání. Ale můžeš jít se mnou,“ odpoví Gustav.

Takovou odpověď jsem od něj nechtěla slyšet! „Ale ne, zkoušela jsem létat už tisíckrát, ale nikdy to nevyšlo. Nemůžeš si ten trénink dneska nechat ujít?“

Gustav omluvně zavrtí hlavou, vyjde dveřmi ven na terasu, zamává nám na rozloučenou a už třepotá vzduchem pryč.

Jaká škoda! Od té doby, co se moje kamarádka Gala s rodiči odstěhovala, musím se Vesmírem často potulovat sama, když mi Gustav zmizí na trénink.

A tak dám mamince pusku a rozběhnu se ze dveří ven na dlouhé točité schodiště. Jsem celá napnutá, co mě dneska venku čeká.

„Haaalóóó! Slyší mě někdo?“ rozléhá se Vesmírem něčí hlas. „Jsem tady dole, na jezeře! Haló! Pomůže mi někdo?“

Páni, tady někdo potřebuje pomoc! Hlásek zní úplně zoufale.

„Už jdu!“ zakřičím tedy nahlas a už peláším dolů k jezeru. Snažím se přitom svítit jasně jako měsíc. Jakmile někdo potřebuje pomoc, vždycky k němu pádím ze všech sil. Například úplně nesnáším, když je Gustav smutný. To pak dělám úplně všechno, co je v mé světlučí moci, abych ho rozveselila.

A zatímco se blížím ke břehu, prozpěvuju si pro sebe. Moc ráda si totiž rýmuju a zpívám:

Na cestu ráda posvítím,
létat však ještě neumím.
Pomáhám přesto ráda všem,
ať mají hezčí noc i den!

A už vidím, jak se tamhle něco třpytí. Že by to byly jen hvězdičky, zrcadlící se v temné hladině jezera?

Ale dneska přece na nebi žádné hvězdičky nejsou, nebe je zamračené. A navíc hvězdy na hladině vypa-

dají jinak. Nejsou tyrkysově modré. Jak přicházím blíž, pomalu poznávám malou vážku. Sedí na leknínovém listě nedaleko od břehu. Také ona mě už vidí a začíná mhouřit očka.

„To je ale ostré světlo! Nemůžeš tu lampu zhasnout?“

„Já žádnou lampu nemám,“ odpovídám. „Ale můžu zkusit svítit o něco méně.“

„Ty jsi světluška?“

„No jasně, to přece vidíš. Nebo jsi snad slepá jako krtek?“ ptám se vážky vesele a přicházím k ní blíž. Leknínové listy rostou naštěstí až ke břehu, a tak mohu přeskakovat z jednoho na druhý až k malé vážce. Vypadá nádherně: má dlouhá elegantní křídla a celé její tělo se v mém jasném světle třpytí překrásnou tyrkysovou barvou.

„Bohužel moc dobře nevidím. Při přistávání na jezeře mi sklouzly brýle z nosu. Mohla bys mi je pomoci najít?“ ptá se mě vážka.

„Tvoje co?“ nechápu.

„Brýle. To jsou taková speciálně vybroušená skla, přes která my se slabším zrakem lépe vidíme. Vyrobil mi je strýček ze skleněných střepů. A mimochodem, já jsem Lilly Belle.“

„A já Světluška Glorie!“ Lilly ke mně na pozdrav natahuje jednu ze svých elegantních ruček a já jí radostně potřásám. „Tak a teď zkusíme najít ty tvoje lýbre,“ prohlásím a zase se rozsvítím naplno. „Doufejme, že nespady přímo do vody.“

Lilly si mě zmateně prohlédne: „Lýbre? Myslíš moje brýle?“

„Přesně, ty jsem myslela, Belly!“

Vážka se dá do smíchu: „Lilly. Jmenuju se Lilly, ne Belly.“

Někdy se písmenka prostě popletou, když mi vyskočí z pusy. Opravdu nemám ani tuchy, proč se to děje. Gustav se u toho vždycky svíjí smíchy, protože mu to připadá jako hrozná legrace.

Rozsvítím se zase o něco jasněji a pátravě se rozhlédnu kolem.

Lilly si zastíní ručkama oči. Kdybych jen věděla, jak takové brýle vypadají! Ale na sousedním leknínovém listě se náhle něco zableskne a odrazí mé světlo. Opatrně se šinu kupředu. Hlavně nespadnout do vody!

„Mám je!“ Zvednu tu podivnou věc v ruce. Vypadá trochu jako oči veliké mouchy.

Lilly si brýle vezme a posadí si je na nos. „Děkuju ti, Glorie! Teď už zase vidím dobře.“

Samou radostí se vznese do vzduchu a klouzá si lehce sem a tam. „To mám

ale štěstí, že jsem na tebe narazila. Už se tak setmělo, že jeden nevidí vlastní křídla. Já totiž jinak cestuju spíš přes den.“

„Ach, tak proto jsme se ještě nikdy nesetkaly. Já ti můžu trochu posvítit, když budeš chtít!“ navrhuju Lilly.

„Výborně! Tak pojď, proletíme se kousek spolu!“ usměje se na mě Lilly šťastně a vystoupá ve vzduchu ještě výš. „Noční létání má v sobě zvláštní kouzlo, nemyslíš? Ten svěží vzduch, ten příjemný klid a ticho, nad hlavou ti jiskří hvězdy. Tedy většinou. Když není tak zataženo jako dnes.“ Já na to jen smutně svěším hlavu. „Je všechno v pořádku?“ zeptá se Lilly Belle a snese se zpátky ke mně na leknín.

„Já neumím létat,“ vysvětlím jí smutně.

„Ale máš přece křídla!“

Trochu s nimi zavrtím. „Můžu se s nimi nanejvýš ovívat, ale jinak mnoho nedokážou. Světluščí holčičky létat neumějí.“

„No, tak si nasedni!“ natáhne ke mně Lilly jedno křídlo. Vylezu si přes něj na její záda a společně se vzneseme do vzduchu. Přiblížíme se ke stromům, které se teď dají sotva odlišit

od černého zamračeného nebe. Listí půvabně ševlí ve větru a z dálky slyším někoho zpívat. Jestlipak je to sova Elli?

„Juchúúúú!“ zavoláme jako jedním hlasem.

Neseme se pořád dál a dál a výš a výš. Je to tak neuvěřitelně krásné! Tváře mi hladí studený noční vzduch.

Ale po chvíli začne Lilly rychle docházet dech. „Už začínám být dost unavená, Glorie,“ prohlásí a rozletí se zpátky k břehu jezera, kde mě nechá bezpečně slézt. „A navíc jsem měla být už dávno doma. Můžeš mi ještě trochu posvítit na cestu?“

„Světluškojasně!“ odpovím a doprovodím ji domů.

Lilly bydlí se svou maminkou docela blízko břehu jezera. Navrhnou, abychom se dalšího večera opět setkaly. Lilly to připadá jako skvělý nápad a slíbí, že mě vyzvedne u mě doma. Na rozloučenou se obejmeme.

Když si brzy ráno lehám do postýlky, venku už začíná svítat. Šťastně si povzdychnu, uvelebím se do své útulné postýlky a už se těším na další noc se svou novou kamarádkou Lilly. Před spaním si ještě tiše zazpívám:

Po krásné noci půjdu spát,
o létání si nechám zdát.
Ve snu si vyrazím do světa,
moře a lesy přelétám.

Světlátek

„Ťuky, ťuky, ťuk!“

Moje malá dřevěná postýlka se celá zakymácí. Že by se mi to jen zdálo? Nebo někdo ťukal? Ještě ležím na své pohodlné mechové matraci a přitahuju si přikrývku z lipového listu až k bradě. To je ale pohodlíčko! Zamžourám směrem k oknu. Už je tma, ale dnes máme úplněk. Úplňkové noci mi vždycky připadají obzvlášť kouzelné, když se všechno v lese koupe ve stříbrném světle měsíce. Těličko mě začíná svědit a šíří se po něm teplo. A natotata se taky rozsvítím.

